EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Història Manresa | Lluís Virós | Actualitzat el 05/05/2021 a les 10:48

?Palau del Bisbe i Jutjats

A la pujada de la Seu trobem aquest gran edifici públic, avui en part en desús, d'estil entre renaixentista tardà i barroc primerenc construït entre 1661 i 1685, tot i que a l'escut consta la data de 1871. L'arquitecte original va ser fra Andreu de Tarragona, cap a 1645, i hi van intervenir els mestres d'obres Joan Sancú i Pere Vidal, amb l'escultor Francesc Grau.

Foto: Francesc Rubí.

Originàriament, era la casa de la ciutat, que després es va traslladar a la plaça Major quan es va creure que Manresa seria seu episcopal. Al llarg del temps ha canviat de funcions i s'ha reformat a fons el 1860 com a presó, per l'arquitecte Rovira i Trias; com a audiència el 1882, i el 1979 el Ministeri de Justícia ha restaurat les façanes i part de l'interior amb els arquitectes Pere Llimona i Manuel Ruiz.

És un edifici públic de caràcter monumental, sobri i elegant, amb dues façanes principals que fan cantonada. Està format per un cos principal de planta quadrangular i altres dos més petits afegits. Té planta baixa, pis i semisoterrani, i la façana principal presenta una composició unitària i simètrica, amb un ritme creat per les finestres verticals i balcons. Té un sòcol a la base i està coronat amb cornisa motllurada recta. Hi destaca el gran portal d'entrada adovellat de mig punt amb pilastres amb capitell jònic als costats i els característics elements decoratius: l'escut de la ciutat, amb tres àngels que el suporten (obra de Grau), les motllures en les obertures i la fornícula de mig punt apetxinada central al primer pis, entre dos finestrals coronats per frontons amb bustos humans. L'aspecte general de la façana està inspirat en la de la Generalitat, obra de Pere Blai. A l'interior, parcialment reformat amb una intervenció respectuosa, hi destaca una sala gòtica originària d'un edifici privat anterior.

El catàleg protegeix l'edifici integralment per la importància històrica, artística, tipològica i compositiva, i perquè és una referència del paisatge urbà del Barri Antic. És un dels escassos exemples d'arquitectura civil entre renaixentista i barroca. També és un bon exemple de reutilització i intervenció en el patrimoni arquitectònic.

[despiece]**PER SABER-NE MÉS:**

Josep M. Gasol: "Manresa", a *Gran Geografia Comarcal de Catalunya,* vol. 2.
Francesc Junyent: *El patrimoni històric i artístic (dels orígens als nostres dies)*, volum s/n de la *Història Gràfica de Manresa*, Edicions Selectes Parcir, Manresa, 1994
Xavier Sitjes: «Els casals barrocs manresans», a *Bages,* any XI, núm. 125-126 (juliol - agost de 1963), p. 11.[/despiece]